

DEN SKJULTE SKAT

O. Hallesby - "Den skjulte Skat"

"Himmeriges Rige ligner en Skat, som er skjult i en Mark, og en Mand fandt den og skjulte den, og af Glæde over den gaar han hen og sælger alt, hvad han har, og køber den Mark." [Matth. 13,44](#).

Skatten var skjult. Og saadan er det ogsaa med Guds Rige, siger Jesus. Ja, i Sandhed, saadan er det. Har Gud da skjult Skatten?

Nej, han har aabenbaret den. Han har gjort den saa aabenlys, som den kan blive. Men Synden har lagt et Dække over vore Øjne, saa vi ikke ser den, skønt vi formelig snubler over den. Vi mindes Jesu vemodige Ord til Jerusalem: „*Men nu er det skjult for dine Øjne.*“

Ja, i disse Ord har han nævnt vor Slægts største Tragedie. Vi ser ikke Guds Rige. Israels Folk, Verdens mest religiøse Folk, saa ikke Guds Søn, skønt han gik lyslevende om imellem dem. Og nu i Dag? Ser Menneskene bedre nu?

Ser de paa Kristendommen som en Skat? Det moderne Menneske forstaar sig godt paa Skatte og bestiller ikke andet end at grave efter Skatte af forskellig Slags.

Men de færreste graver i Bibelen. De færreste gaar i Kirke. De færreste søger efter Skatte i Lønkammeret.

Forbryderen kender ingen værdifuldere Skatte end de, han kan skrabe til sig ved Rov og Mord. - Horkarlen sælger sit Legeme og sin Sjæl for at skaffe sig sin Skat, nogle korte Øjeblikkes sanselige Lyst. Drankeren sælger ikke blot Legeme og Sjæl, men ogsaa Vid og Forstand for at faa Alkoholens dyre Gift. Mammontrællen sælger med koldt Overlæg baade Ære og Samvittighed for at vinde Mammons Skatte. Den forlystelsessyge sælger sin Sjæl Stykke for Stykke, fordi han ikke kan undvære Fornøjelsens kildrende Lyst. Og de hæderlige Folk, som hverken myrder eller horer eller drikker eller solder - de fleste af dem gaar aldrig i Kirke.

Og de, som gaar i Kirke, kommer de der for at sælge alt og faa Guds kostelige Perle fat? Kendsgerningerne viser desværre, at de fleste gaar der for at slippe med saa lidt Kristendom som mulig. Gaar de der for at blive omvendt? Nej, naar de hører Omvendelsens klare og skarpe Ord, da forarges de, da gaar de hen i en anden Kirke for at skaanes for denne haarde Tale. Er Kristendommen en Skat for disse Mennesker?

Nej, den er et nødvendigt Onde. Her ser vi Menneskets dybeste Nød.

Menneskenes dybeste Nød er ikke, at de synder. Heller ikke at de ødelægger sig selv og andre med deres Synd. Heller ikke at de sætter sig selv i en bundløs Gæld. Heller ikke at de er skilt fra den levende Gud. Thi alt dette kan de jo reddes fra. Jesus Kristus kan redde alle fra Synd og hele Skylden og alle Syndens Følger.

Men naar Mennesket ikke ser hverken sin Nød eller sin Fare, hverken sin Redning eller sin Redningsmand! Se, dette er Menneskets dybeste Nød. Dette er Syndens værste Forbandelse. Man snubler over den himmelske Skat, men ser den alligevel ikke.

Men dette kaster ogsaa et nyt Lys over Frelsen. Synderens Frelse bestaar i, at han faar Skatten at se. At hans blinde Øjne oplades, saa han faar sin Nød at se, sin Fare og sin Frelser. Det er Frelsens egentlige Under. Og mon man i vor Tid oplever noget Under, som er ufatteligere.

Det er over 30 Aar siden, jeg oplevede dette Under. Og jeg har tænkt meget paa det i disse Aar. Men endnu er det mig lige ufatteligt, at Gud fik vendt mit Sind saa helt om. Jeg vilde leve verdsligt. Jeg vilde ikke omvende mig. Jeg vilde ikke tage Synden alvorlig. Men saa fik Gud vendt mit Sind, saa jeg selv ønskede at blive omvendt. Ja, dette skød alt andet til Side i mit Sind, saa at der ikke fandtes noget vigtigere for mig i hele Verden end at blive omvendt, redelig omvendt. Synden blev mig saa bitter og utaalelig, at jeg ikke længere kunde leve i den. Og Skylden blev mig saa tung, at jeg ikke kunde bære den.

Jo, det er et guddommeligt Under. Og dette Under er det, som gør, at vi som Købmanden i Lignelsen bliver villige til at udlevere alt for at faa Perlen i Eje. Og Hemmeligheden er, at vi ved Guds Under har faaet Skatten at se. Det er rigtignok ikke meget af Skatten, vi ser i Omvendelsens og Vækkelsens Tid. Men blot det lille Glimt, vi faar at se, er nok til, at vi vil have Skatten i Eje, koste, hvad det koste vil.

Før var Synden os saa kær, at vi tingede med Gud og vor egen Samvittighed, Om det ikke skulde være mulig at faa Lov at beholde en eneste Synd, blot een eneste! Men se nu, naar Gud har faaet aabnet vore blinde Øjne, saa vi ser Skatten, nu tinger vi ikke længere om at maatte beholde nogen Synd. Nu kæmper vi paa Liv og Død mod alle vore Synder. Og det er vor Lidelse og Sorg ja vor Angst, at vi ikke kan komme løs fra vore gamle Synder.

Før søgte vi at sno os fra det fulde og redelige Opgør baade med Gud og Mennesker. Maaske havde vi en enkelt Synd, som vi syntes, det kostede for meget at bekende. Men se nu naar Gud har faaet aabnet vore blinde Øjne, saa vi ser Skatten, nu er vi villige til at ydmyge os og gøre op. Nu frygter vi blot for een Ting, at der skal være Svig i vor Aand. Derfor krængede vi gerne vort Hjerter, om det lod sig gøre, for at blive ganske sikker paa, at der ikke er noget uopgjort derinde.

Før søgte vi enhver Udvej til at være hemmelige Kristne og slippe for at bekende, at vi maatte omvende os. Og vi førte mange gode Argumenter i Marken for denne vor Tavshed. Men se nu naar Gud har aabnet vore blinde Øjne, saa at vi ser Skatten, nu er vi villige til at tage Forsmædelsen. Nu kan Menneskene faa Lov til at smile og le, ja haane og spotte, saa meget de vil. Nu vil vi dele Forsmædelsen med vor Frelser.

Ja, det er gribende at træffe disse vakte Sjæle, som har faaet Skatten at se. De har blot een Sorg. De kan ikke rigtig faa Skatten i Eje. De ser den og hører om den. De beundrer og længes efter den. De søger og griber efter den.

Af og til har de den ogsaa i deres Hjerter. De føler noget derinde, som ikke er virket af deres egne Tanker og Længsler og Anstrengelser, men af Gud selv. De føler en usigelig Glæde, forskellig fra al Glæde, de har haft. Glæde ved at bede, Glæde ved at læse Bibelen, Glæde ved at være sammen med Guds Folk, ja Glæde ved alt, hvad de gør og tænker paa. Nu er de sikre paa, at de er omvendt, og at de har faaet deres Synd forladt, og at de er Guds Børn.

Men en skønne Dag er Glæden borte. Og saa er ogsaa Skatten borte. Den gled dem ud af Hænderne. Nu er de igen usikre, hvileløse og fredløse.

Min søgende Ven. Jeg har en glædelig Nyhed at fortælle dig: Du har Skatten! Den er allerede i dit Hjerter. Du har dine Synders Forladelse. Du er et troende Menneske. Og naar jeg tør sige dig dette, saa er det, fordi det staar i Guds Ord: „*Dersom vi bekender vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed*“ ([1 Johs 1,9](#)). For at faa Syndernes Forladelse skal der fra vor Side ikke noget mere til end dette, at vi bekender vore Synder. Det staar jo ganske tydeligt i dette Skriftord. Og videre siger dette Ord os, at det at bekende sine Synder, det er at tro. Altsaa: Fra det Øjeblik, da du bekendte dine Synder for Gud, fra det Øjeblik var du et troende Menneske. Thi nu, efter at Jesus er død for vore Synder, behøves der ikke mere for at blive frelst end at være en Synder, som ingen Synd vil skjule og ingen Synd vil spare, men som kommer og lægger alt frem for sin Frelser.

Da gaar det op for dig, at du misforstod Sagen. Du mente, at Skatten var den haandgribelige Naade, den Glæde og Fred og Vished, som du følte i dit Hjerter. Men nu faar du at se, at Skatten omfatter tusind Gange mere end den lille haandgribelige Naade. Du ser nu, at Skatten er Jesus, din korsfæstede og opstandne Frelser. Ham har du Del i ved Troen. Og at tro, det er at komme til Kristus med sine Synder.

Saa ser du, at du har Skatten, enten du er glad eller bedrøvet, enten du er tryk eller bange, enten du er i Tvivl eller i Uvished. Amen.